

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 maja 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego (...) Sp. z o.o. w Ł. na rzecz powódki I. M. kwotę: 8400 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2014 do dnia zapłaty, 72,61 zł tytułem ustawowych odsetek od nieterminowo wypłaconych wynagrodzeń za okres od lutego 2013 r. do września 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, 133,99 zł tytułem ustawowych odsetek od prowizji wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt. 1), sprostował świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2014 r. w ten sposób, że w punkcie pierwszym po słowie „do” w miejsce „29.01.2014 r.” wpisuje „13.11.2013 r.,” a w punkcie 3 a w miejsce „bez wypowiedzenia z winy pracownika- art. 30 § 1 pkt. 3 kp” wpisuje „bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracodawcy wobec pracownika- art. 30 § 1 pkt. 3 kp w zw. z art. 55 § 1¹ kp (pkt. 2), umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy i prowizję (pkt. 3.), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt. 4), zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt.5) oraz na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 625 zł tytułem opłaty sądowej (pkt.6) nadto nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2400 zł (pkt.7).

Powyższy wyrok został poprzedzony następującymi ustaleniami faktycznymi:

Powódka I. M. była zatrudniona w (...) sp. z o.o. w Ł. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 grudnia 2011 roku na stanowisku specjalisty d/s marketingu, w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 2.800 zł brutto miesięcznie. Strony w umowie ustaliły trzymiesięczny okres wypowiedzenia. Wynagrodzenie miało być wypłacane raz w miesiącu, 10 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, za który wypłacane było wynagrodzenie. Wynagrodzenie dla powódki było przelewane na konto bankowe. Ponadto powódka miała prawo do prowizji. Przysługiwała ona m. in. pracownikowi, który nawiązał kontakt z klientem oraz doprowadził do sfinalizowania kontraktu - w wysokości 8% brutto od kwoty kontraktu netto. Pracownikowi, który utrzymuje pozyskanego przez siebie klienta i doprowadza do zawarcia kolejnych kontraktów przysługiwała prowizja w wysokości 8% brutto od kwoty każdego kolejnego kontraktu netto. Pracownikowi, który nawiązał kontakt z klientem i przyczynił się do podjęcia przez niego decyzji o podpisaniu kontraktu przysługiwała prowizja w wysokości 5% brutto od kwoty kontraktu netto. Rozliczenie prowizji następowało po całkowitym rozliczeniu kontraktu z klientem. Naliczenie i wypłata prowizji następowała w miesiącu następnym po miesiącu, w którym na rachunku spółki zaksięgowano ostatnią kwotę wynikającą z rozliczenia kontraktu .

Prowizje przeciętnie wynosiły 200-300 zł miesięcznie. Od końca 2012 r. pozwany zaprzestał wypłacania prowizji. Opóźnienia w wypłacie wynagrodzeń zaczęły się w lutym 2013 r. i występowały co miesiąc.

Wynagrodzenia miesięczne powódki za pracę w okresie od lutego 2013 roku zostały wypłacone w następujących dniach:

- za luty 2013 roku – 500 zł w dniu 14 marca 2013 roku, 1000 zł w dniu 21 marca 2013 roku, 509,04 zł w dniu 22 marca 2013 roku,
- za marzec 2013r. - 700 zł w dniu 15 kwietnia 2013 roku, 500 zł w dniu 19 kwietnia 2013 roku, 770,57 zł w dniu 29 kwietnia 2013 roku,
- za kwiecień 2013 roku – 200 zł w dniu 13 maja 2013 roku, 1000 zł w dniu 23 maja 2013r., 770,57 zł w dniu 31maja2013r.,
- za maj 2013 roku – 1000 zł w dniu 21 czerwca 2013 roku, 866,37 zł w dniu 24 czerwca 2013 roku,
- za czerwiec 2013 roku – 1000 zł w dniu 16 lipca 2013 roku, 904,4000 zł w dniu 2 sierpnia 2013 roku,

- za lipiec 2013 roku – 500 zł w dniu 21 sierpnia 2013 roku, 900 zł w dniu 6 września 2013r., 570,67 zł w dniu 12 września 2013r.,
- za sierpień 2013 roku – 570,67 zł w dniu 17 września 2013 roku, 1000 zł w dniu 2 października 2013r., 400 zł w dniu 10 października 2013r.,
- za wrzesień 2013 roku – 500 zł w dniu 14 października 2013 roku, 1470,67 zł w dniu 17 października 2013r.,
- za październik 2013 roku – 1158,50 zł w dniu 6 listopada 2013 roku.

Opóźnienia w wypłacie wynagrodzeń powodowały, że powódka nie miała pieniędzy na opłacanie rachunków i innych należności. Zmuszona była do pożyczania pieniędzy. Po telefonach do pracodawcy, w których dopominała się o wypłatę wynagrodzenia, wpływały na jej konto zaliczki na poczet wynagrodzenia.

Powódka była czasowo niezdolna do pracy w okresie od dnia 7 do 31 października 2013 r. i od dnia 6 do 12 listopada 2013 r.

Pismem z dnia 13 listopada 2013 roku, powódka I. M. rozwiązała z pozwanym umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy w trybie art. 55 § 1^f kp. Jako przyczynę rozwiązania umowy w tym trybie wskazała ciężkie naruszenie obowiązków pracodawcy, polegające na długotrwałych i permanentnych opóźnieniach w terminowości wypłaty wynagrodzenia zasadniczego oraz prowizji wynikających z umowy zawartej w dniu 1 grudnia 2011r. Jednocześnie w piśmie tym zawarła oświadczenie, iż oczekuje uregulowania wszystkich zaległości wynikających z braku terminowego wypłacania wynagrodzenia zasadniczego wraz z prowizją oraz odsetkami ustawowymi za cały okres, w jakim występowały opóźnienia w wypłacie świadczeń, a także ekwiwalentem za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nie później niż do dnia 30 listopada 2013 r.

Powódka pismo to wręczyła D. S., który na jednym egzemplarzu potwierdził jego wpłynięcie do pozwanej firmy. Odmówił on wówczas przyjęcia od powódki narzędzi pracy. Po kilku dniach powódka dowiedziała się, iż pracodawca nie przyjmuje do wiadomości złożonego przez nią wypowiedzenia. Z taką informacją zadzwonił do powódki M. G. w dniu 17 lub 18 listopada 2013 r. Od 14 listopada 2013 r. powódka nie świadczyła pracy na rzecz pozwanego. Nie rozważała ona możliwości rozwiązania umowy o pracę w trybie porozumienia stron. Nie miała w ogóle takiego zamiaru. Powódka trzykrotnie zwracała się do pracodawcy o umożliwienie jej zwrotu sprzętu służbowego. Ostatecznie sprzęt ten zwróciła w lutym 2014 r.

Pismem z dnia 22 listopada 2013 r. strona pozwana poinformowała powódkę, iż przyczyny podane w piśmie z dnia 13 listopada 2013 r. nie wypełniają dyspozycji powołanego tam przepisu, w związku z czym pozwany uznaje działanie powódki jako nieskuteczne. Pracodawca zwrócił się jednocześnie do powódki o poinformowanie, czy aktualnie jest rozwiązanie umowy o pracę w trybie porozumienia stron, a jeśli nie, to o stawienie się do pracy.

W dniu 5 grudnia 2013r. pozwana dokonała na rzecz powódki przelewu kwoty 1571,72 zł tytułem prowizji od reklam za okres: kwiecień-maj 2012r., marzec-lipiec 2013r., wrzesień-październik 2013r., grudzień 2013 r.

Przy czym należności od klientów z umów dotyczących powyższych reklam wpłynęły w następujących datach: za umowę nr (...) w dniu 9 maja 2012 r., za umowę nr (...) w dniu 19 marca 2012 r., za umowę nr (...) w dniu 1 marca 2012 r., za umowę nr (...) w dniu 14 maja 2012 r., za umowy nr (...) w dniach 20 czerwca 2012 r., 27 czerwca 2012 r., 2 lipca 2012 r., 16 lipca 2012 r., 5 września 2012 r., 21 listopada 2012r., 31 sierpnia 2012r., 23 sierpnia 2012r., za umowę nr (...) w dniu 11 czerwca 2012 r., za umowę nr (...) w dniu 20 sierpnia 2012 r., za umowę nr (...) w dniu 21 marca 2013 r., za umowę nr (...) w dniu 18 czerwca 2013 r., za umowę nr (...) w dniu 13 marca 2013 r., za umowę nr (...) w dniu 13 maja 2013 r., za umowę nr (...) w dniu 12 lipca 2013 r., za umowę nr (...) w dniu 21 stycznia 2013 r., za umowę nr (...) w dniu 7 stycznia 2013 r.

W piśmie z dnia 27 stycznia 2014 r., które powódka otrzymała drogą pocztową w dniu 29 stycznia 2014 r., pozwany złożył powódce oświadczenie, iż rozwiązuje z nią umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu długotrwałej, nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy, trwającej od dnia 13 listopada 2013 r. do chwili obecnej, co stanowi ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych. Na tej podstawie pracodawca wystawił w dniu 31 stycznia 2014 r. powódce świadectwo pracy, w którym wpisał, iż stosunek pracy trwał do dnia 29 stycznia 2014 r., został rozwiązany bez wypowiedzenia z winy pracownika .

Świadectwo pracy zostało doręczone powódce przez pocztę w dniu 13 lutego 2014 r.

Pozwany w dniu 7 lutego 2014 r. przelał na konto bankowe powódki kwotę 1799,49 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Pismem z dnia 17 lutego 2014 r. nadanym do pozwanego w dniu 19 lutego 2014 r. powódka zwróciła się do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy poprzez korektę daty rozwiązania umowy o pracę na dzień 13 listopada 2013 r. i wpisanie, iż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z winy pracodawcy.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wyniosło 2800 zł brutto, 1970,67 zł netto.

Sąd I instancji wskazał, iż przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął kserokopie umów załączonych do odpowiedzi na pozew, bowiem jako niepoświadczone za zgodność, nie mogły stanowić dowodu w sprawie, gdyż nie posiadały waloru dokumentu. Ponadto podniósł, iż daty dokonania przelewów przez klientów pozwanego, wskazane w tabeli zawartej na karcie 213 akt, nie pokrywają się z potwierdzeniami dokonania przelewów załączonymi do akt przez pozwanego. Przykładowo według tabeli płatność za umowę nr (...) została dokonana w dniu 5 grudnia 2013 r., a z potwierdzenia przelewu wynika, że dokonano jej w dniu 18 czerwca 2013 r. Podobnie wygląda sytuacja z umową (...). Zgodnie z tabelą kontrahent zapłacił należność w dniu 5 grudnia 2013 r., natomiast z potwierdzenia przelewu wynika, iż miało to miejsce w dniu 13 marca 2013 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, iż roszczenia powódki są uzasadnione.

Zgodnie z art. 55 § 1¹ k.p. pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w § 1 m.in. wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Jak zauważył już Sąd Najwyższy (np. w wyroku z 04.04.2000 r. , I PKN 516/99, OSNP 2001/16/516, Pr.Pracy 2000/9/36, M.Prawn. 2000/10/616, OSNP-wkl. (...), Prok.i Pr. 2001/2/34, M.Prawn. 2001/11/601, M.Prawn. 2001/17/889), przesłanką rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia ze względu na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika i uzyskania odszkodowania (art. 55 § 1¹ k.p.) jest wina umyślna lub rażące niedbalstwo pracodawcy. Pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.p. wypłaty pracownikowi wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie, a zgodnie z art. 85 § 2 k.p. wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Obowiązek pracodawcy wypłaty pracownikowi wynagrodzenia wynika zaś wprost z art. 94 pkt 5 k.p. , który stanowi, że pracodawca jest zobowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Ponadto zgodnie z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. niewypłacenie pracownikowi w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę stanowi wykroczenie przeciwko prawom pracownika.

Powódka zatem powinna była otrzymywać miesięczne wynagrodzenie za pracę najpóźniej w 10 dniu miesiąca za ubiegły miesiąc. Pozwany wypłacał powódce wynagrodzenie za pracę z opóźnieniem w każdym miesiącu, począwszy od lutego 2013r. do września 2013r. włącznie. Wynagrodzenie to było płacone w ratach. Dopiero za października 2013r. pozwany wypłacił wynagrodzenie w terminie. Zdarzyło się to po raz pierwszy po 8 miesiącach notorycznych

opóźnień w wypłacie wynagrodzenia zasadniczego. Jeśli zaś chodzi o prowizje, to nie były one w ogóle wypłacane od końca 2012r., mimo iż kontrahenci uiszczali należności wynikające z umów, przy których zawieraniu uczestniczyła powódka. Należności te zostały zapłacone powódce dopiero w toku procesu, tj. 5 grudnia 2013r. Doszło więc do ciężkiego naruszenia przez pozwanego pracodawcę jego podstawowego obowiązku, wynikającego z art. 94 pkt 5 k.p., na co powódka wskazywała w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Fakt opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia, w tym prowizji, która była elementem składowym wynagrodzenia za pracę świadczona przez powódkę dla strony pozwanej, bezsprzecznie mógł stanowić i stanowił zasadną podstawę rozwiązania z pracodawcą umowy o pracę. Perturbacje, jakie wywołuje brak spodziewanego wynagrodzenia w określonym terminie są, aż nadto oczywiste. Powódka wskazywała na niemożność uiszczania obciążających ją płatności oraz konieczność pożyczania pieniędzy.

W związku z powyższym, rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę z pozwanym bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1^f k.p. było uzasadnione ciężkim naruszeniem przez pracodawcę jego podstawowych obowiązków wobec powódki jako pracownika.

Jednocześnie możliwość rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w tym trybie jest uzależniona od spełnienia dodatkowych przesłanek. Oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno bowiem nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy, a to rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (art. 55 § 2 k.p. w związku z art. 52 § 2 k.p.).

W tej sprawie zachowane zostały powyższe warunki. Powódka w swoim piśmie rozwiązującym umowę o pracę bez wypowiedzenia podała przyczyny uzasadniające to rozwiązanie, tj. nieterminową wypłatę wynagrodzenia. Jednocześnie został zachowany termin do jego wniesienia. Na datę rozwiązania umowy o pracę, tj. 13 listopada 2013r. pracodawca nadal pozostawał w zwłoce z zapłatą prowizji.

Sąd I instancji nadto wskazał, iż nie ma podstaw do przyjęcia, iż po złożeniu przez powódkę przedmiotowego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, strony ustaliły, iż do rozwiązania stosunku pracy dojdzie w drodze porozumienia stron. Powódka przeczy jakoby kiedykolwiek wyrażała taką wolę, pozwany zaś nie przeprowadził dowodu potwierdzającego tę okoliczność. Sam fakt złożenia w toku postępowania świadectwa pracy, w którego miałyby wynikać, iż stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron, nie przesądza tej okoliczności. Po pierwsze dlatego, że nie zostało to świadectwo doręczone powódce, po drugie, do rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron konieczna jest zgodna wola obydwu stron. Jak wynika z materiału dowodowego, powódka takiej woli nie wyraziła. Z tego też względu skuteczne pozostaje oświadczenie powódki z dnia 13 listopada 2013r. o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Tym samym nie może odnieść skutku prawnego oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę z winy pracownika datowane na dzień 27 stycznia 2014r., gdyż w dacie jego złożenia nie istniał już stosunek pracy, który można by było rozwiązać. Skoro rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło bez wypowiedzenia z winy pracodawcy w dniu 13.11.2013r., to pozwany nieprawidłowo wskazał w świadectwie jako sposób ustania stosunku pracy: rozwiązanie bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz datę 29.01.2014r. W tym zakresie należało zatem sprostować świadectwo pracy. Świadectwo pracy jest bowiem dokumentem o ściśle określonej treści, który pracodawca jest bezwzględnie obowiązany wystawić i wydać pracownikowi z chwilą rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy (art. 97 § 1 kp). Zgodnie z art. 97 § 2 kp w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Z tego też względu orzeczono, jak w punkcie 2 wyroku.

Zgodnie z art. 55 § 1^f k.p. w przypadku rozwiązania umowy o pracę z winy pracodawcy pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy – w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni. W związku z tym,

że zgodnie z art. 55 § 3 k.p. rozwiązanie umowy o pracę z przyczyny określonej w art. 55 § 1 i § 1¹ k.p. pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem, to powodowi jako pracownikowi zatrudnionemu na czas nieokreślony przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia (taki jaki wówczas przysługiwałby), który w jego przypadku wynosił 3 miesiące (na podstawie ustaleń zawartych w umowie o pracę). Wobec tego, że średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak za ekwiwalent za urlop według wyliczenia pozwanego wyniosło 2800 zł to odszkodowanie należne powódce wynosiło 8400 zł. O czym Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powódki.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 kc w zw. z art. 300 kp. Przy czym odsetki od odszkodowania – zgodnie z judykaturą – należne są od dnia dojsia do pozwanego informacji o żądaniu oraz jego wysokości. Najczęściej ma to miejsce w dniu doręczenia odpisu pozwu. W rozpoznawanej sprawie w pozwie nie została jasno sprecyzowana wysokość dochodzonego odszkodowania. Pełnomocnik powódki uczynił to dopiero na rozprawie w dniu 8 maja 2014r. w obecności pełnomocnika pozwanego, dlatego dopiero od tej daty mogą być naliczane odsetki. Z tego też powodu w zakresie wcześniejszej daty, od której zasądzenia odszkodowania żądała powódka, Sąd powództwo oddalił.

W oparciu o powołany przepis Sąd zasądził natomiast odsetki od nieterminowo wypłaconych prowizji. Prowizję zostały powódce przesłane przelew w dniu 5 grudnia 2013r. zbiorczo za prawie okres jednego roku. Zgodnie z regulaminem prowizji, naliczenie i wypłata prowizji następowała w miesiącu następnym po miesiącu, w którym na rachunku spółki zaksięgowano ostatnią kwotę wynikającą z rozliczenia kontraktu. Jak wykazano wyżej, mimo iż na konto spółki sukcesywnie wpływały należności od kontrahentów z tytułu zawartych umów, pozwana nie wypłacała powódce prowizji. W związku z powyższym za okres opóźnienia należne są odsetki, o czym Sąd orzekł w punkcie 1c. Przy czym odsetki od odsetek mogą być dochodzone najwcześniej od wytoczenia o nie powództwa. Powódka wniosła o zasądzenie odsetek od odsetek od dnia 6 grudnia 2013r., a więc od daty przypadającej po dniu wytoczenia powództwa. Sąd zatem orzekł zgodnie z żądaniem powódki.

W toku procesu pełnomocnik pozwanego uznał powództwo w zakresie należności z tytułu odsetek od nieterminowo wypłacanych wynagrodzeń. Uznanie powództwa jest oświadczeniem pozwanego, że powództwo jest zasadne. Zgodnie z dyspozycją art. 213 § 2 k.p.c. i art. 469 kpc Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, bądź narusza słuszny interes pracownika. Związanie to oznacza, że Sąd wydaje wyrok uwzględniający powództwo bez przeprowadzania dalszego postępowania, w szczególności postępowania dowodowego. W uznaniu powództwa mieści się bowiem przyznanie twierdzeń faktycznych przytoczonych przez powoda na uzasadnienie jego żądania. Sąd doszedł do przekonania, iż uznanie powództwa w przedmiotowej sprawie nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, ani nie narusza słusznego interesu pracownika, a zatem jest dopuszczalne. Z tych też powodów Sąd stwierdził, że roszczenie strony powodowej uznane przez stronę pozwaną zasługuje na uwzględnienie. Wobec tego, Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz żadaną i uznaną kwotę (w punkcie 1 b wyroku).

Jeśli chodzi o roszczenie o zasądzenie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz zaległych prowizji, to z uwagi na jego cofnięcie postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu. Pozwany w toku procesu wypłacił powyższe należności, powódka w związku z tym cofnęła pozew w tym zakresie. Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Powód cofnął we wskazanym zakresie pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Sąd uznał, że powyższe oświadczenie woli nie narusza prawa, zasad współżycia społecznego, słusznego interesu pracownika oraz nie zmierza do obejścia prawa w rozumieniu art. 203 § 4 kpc i art. 469 kpc, dlatego na mocy art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie w tym zakresie.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 roku Nr 167, poz. 1398 z późniejszymi zmianami) nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik

wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Na podstawie zaś art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Skoro powódka, jako pracownik nie miała obowiązku uiszczenia opłaty sądowej stosunkowej liczonej od wartości roszczenia (wartości przedmiotu sporu), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę tej opłaty, bowiem pozwany w całości przegrał proces. Pozwany spełniający świadczenie w toku postępowania, uznawany jest bowiem w tym zakresie za przegrywającego. Opłata od pozwu wyniosła 625 zł (595 zł ustalone w zarządzeniu z dnia 21.11.2013r. plus 30 zł od roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy). Rozstrzygając o kosztach sądowych Sąd podzielił przy tym stanowisko Sądu Najwyższego (uchwała SN z 05.03.2007r. I PZP 1/07, OSNP 2007/19-20/269, Biul.SN 2007/3/23, M.P.Pr. (...)), że sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł: obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy), z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie 1 tej ustawy.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 11 ust.1 pkt.1-3 i § 6 pkt.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 poz.1349 z późn. zm.) przyznając pełnomocnikowi powoda kwotę w łącznej wysokości 1800 zł.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając wyrok w pkt: 1a, 1c co do kwoty 12,99 zł, 2, 5, 6 i 7, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

a) art. 233 § 1 w zw. z art. 328 §2 kpc poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w tym:

- twierdzeń pozwanego, że powódka złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, z uchybieniem terminów określonych w prawie pracy i bezpodstawne przyjęcie, że powódka dochowała terminu na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy:

- twierdzeń pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew, notatce służbowej sporządzonej przez M. G. z przebiegu rozmowy z powódką, piśmie z dnia 22 listopada 2013 r. oraz zeznaniach M. G., dotyczących ustaleń z powódką w zakresie rozwiązania umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron i J. D. oraz oparcie ustaleń w tym zakresie wyłącznie na zeznaniach powódki:

- mylne uznanie, że daty dokonania przelewów przez klientów pozwanego wskazane przez pozwanego w tabeli zawartej na karcie 213 akt, nie pokrywają się z potwierdzeniami dokonania przelewów, co doprowadziło do mylnego uznania, że powódka nie uchybiła terminowi na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy z winy pracodawcy, w sytuacji kiedy prawidłowa analiza tabeli i dokumentów w powiązaniu z oświadczeniem pełnomocnika pozwanego złożonym do protokołu, na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r., potwierdza, że dane zawarte w tabeli są prawidłowe :

b) art. 129 w zw. z art. 230 kpc poprzez uznanie, że nie mogą stanowić dowodu kserokopie umów załączone do pisma z dnia 4 marca 2014 r., w sytuacji kiedy powódka nie żądała złożenia oryginałów umów, ale także nie zaprzeczyła prawdziwości tych umów;

c) art. 129 w zw. z art. 229 kpc poprzez uznanie, że nie mogą stanowić dowodu kserokopie umów załączone do pisma z dnia 4 marca 2014 r., w sytuacji kiedy pełnomocnik powódki nie tylko nie żądał złożenia oryginałów umów, ale oświadczył do protokołu na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r., że nie kwestionuje wyliczenia prowizji złożonego przez pozwanego, co w praktyce oznacza, że nie kwestionuje treści umów, których kserokopie zostały załączone:

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 55 § 2 w zw. z art. 52 § 2 kp poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji kiedy ich prawidłowe zachowanie skutkowałoby uznaniem, że powódka naruszyła przepisy o rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika, ponieważ nie dochowała terminu wskazanego w art. 55 § 2 w zw. z art. 52 § 2 kp i dlatego jej oświadczenie nie wywołało skutku:

b) art. 55 § 2 w zw. z art. 52 § 2, w zw. z art. 55 § 1¹ w zw. z art. 85 § 2 kp poprzez ich błędną interpretację i uznanie, że pracodawca nie płacąc w terminie wynagrodzenia pracownikowi, dopuszcza się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika w sposób ciągły, co stanowi podstawę do wypłacenia odszkodowania, o którym mowa w art. 55 § 1 kp, niezależnie od upływu jednomiesięcznego terminu od dnia płatności wynagrodzenia i od dnia, w którym pracownik dowiedział się o tym naruszeniu, a złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy możliwe jest przez cały okres braku zapłaty wynagrodzenia;

c) art. 97 § 2¹ zdanie 2 kp poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie o sprostowaniu świadectwa pracy w sytuacji kiedy powódka nie dochowała wskazanego w tym przepisie terminu na złożenie wniosku o przywrócenie terminu.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez:

a) oddalenie powództwa w zakresie odszkodowania (w pkt. 1 a) w całości;

b) oddalenie powództwa w zakresie odsetek z pkt. 1c ponad kwotę 121,17 zł;

c) oddalenie powództwa w zakresie sprostowania świadectwa pracy;

d) zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesy w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych;

e) oddalenie powództwa w zakresie nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Nadto skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z załączonych do apelacji wyliczeń dokonanych w kalkulatorze odsetek ustawowych G..pl, na okoliczność prawidłowej wysokości odsetek od prowizji zapłaconych po terminie płatności.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany.

Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż powódka dochowała terminu na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, przyjęcie wyłącznie w oparciu o twierdzenia powódki, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż po złożeniu przez nią oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, strony ustaliły, iż do rozwiązania stosunku pracy dojdzie w drodze porozumienia stron, mylne uznanie, iż daty dokonania przelewów przez klientów pozwanego, wskazane w tabeli zawartej na karcie 213 akt, nie pokrywają

się z potwierdzeniami dokonania przelewów, załączonymi do akt, co doprowadziło do mylnego przyjęcia, iż powódka nie uchybiła terminowi na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z winy pracodawcy.

Zgodnie z art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego /por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl./. Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne /post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00/.

W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy powyższych zasad nie naruszył. Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów logicznie argumentując na jakich podstawach poczynił ustalenia w sprawie i dlaczego, a także w jakim zakresie uznał twierdzenia powódki za wiarygodne. Skarżący natomiast polemizując w apelacji z oceną Sądu, nadto przedstawiając swój pogląd na sprawę, nie wykazał, iż materiał dowodowy w sprawie był niekompletny, a wnioski Sądu nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne.

W szczególności nie sposób uznać, iż Sąd bezpodstawnie uznał, iż do rozwiązania stosunku pracy łączącego powódkę ze stroną pozwaną doszło na skutek oświadczenia powódki o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Nawet jeżeli powódka po złożeniu oświadczenia z dnia 13 listopada 2013 r., prowadziła rozmowy o ewentualnej zmianie trybu rozwiązania umowy o pracę, to brak jest podstaw do przyjęcia, iż skutecznie do zmiany takiego trybu doszło. Strona pozwana, wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi wynikającemu z art. 6 kc, nie wykazała, że powódka oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z winy pracodawcy, za jej zgodą odwołała, a także że złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron. W tych okolicznościach Sąd I instancji w sposób uprawniony uznał, iż powódka rozwiązała z pozwanym stosunek pracy w trybie art. 55 § 1 kp.

W sposób uprawniony Sąd Rejonowy wywiódł również, na gruncie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż powódka oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, złożyła z zachowaniem terminu określonego w art. 55 § 1¹ kp. Bezspornym jest, iż pozwany nie wypłacał powódce należnych prowizji, które stanowiły część składową należnego jej wynagrodzenia za pracę, począwszy od końca 2012 r. do ustania stosunku pracy. Zapłata tej części wynagrodzenia nastąpiła dopiero w toku niniejszego procesu. Znamiennym również jest, iż zgodnie z regulaminem prowizji, jej naliczenie i wypłata następowała dopiero w miesiącu następnym po miesiącu, w którym na rachunku spółki zaksięgowano ostatnią kwotę wynikającą z rozliczenia kontraktu. Aby zatem wykazać, iż powódka uchybiła jednomiesięcznemu terminowi wynikającemu z powyższego przepisu, strona pozwana winna udowodnić, iż powódka miała pełną wiedzę co do tego czy, a jeżeli tak to w jakiej dacie powzięła wiedzę, iż poszczególni kontrahenci uiszcili ostatnią kwotę wynikającą z rozliczenia kontraktu, a co za tym idzie, że nadszedł termin płatności premii, związanej z realizacją danego kontraktu. Temu obowiązkowi strona pozwana nie sprostała, brak jest zatem podstaw do uznania, iż Sąd I instancji błędnie wywiódł, iż powódka zachowała termin na złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W kontekście powyższych rozważań bez znaczenia jest zarzut, iż Sąd Rejonowy mylnie uznał, iż daty dokonania przelewów przez klientów, wskazywane przez pozwanego w tabeli zawartej na karcie 213 akt, nie pokrywają się z potwierdzeniami dokonania przelewów załączonymi do akt, gdyż nawet gdyby przyjąć, iż jest on zasadny, okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia przez Sąd art. 129 kpc w zw. z art. 230 kpc i w zw. z art. 229 kp .

Stosownie do treści art. 129 § 1 strona powołująca się w piśmie procesowym na dokument, obowiązana jest na żądanie przeciwnika, złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Przepis ten dotyczy zatem sytuacji, kiedy strona powołuje się jedynie na istnienie jakiegoś dokumentu, ale go nie załącza. Odmienne sytuacja przedstawia się, kiedy strona chce włączyć w poczet materiału dowodowego dokument czy to urzędowy, czy to prywatny. Ustawodawca przewidział bowiem, iż dowodami w sprawie mogą być dokumenty (art.244 kpc, art. 245 kpc), a nie ich kserokopie. Wzrost oryginału ustawodawca przypisał jedynie odpisowi (kserokopii) dokumentu, ale pod warunkiem, iż jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego między innymi adwokatem lub radcą prawnym (art. 129 kpc). Skoro w przedmiotowej sprawie strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, złożyła niepoświadczoną przez niego kserokopie dokumentów, w sposób uprawniony, Sąd I instancji pominął je przy ustalaniu stanu faktycznego, pomimo, iż ich treść nie była kwestionowana przez powódkę czy też jej pełnomocnika.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługują na uwzględnienie zarzuty apelującego, dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z art. 55 § 1¹ k.p. pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w § 1 m.in. wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia (patrz między innymi wyrok z 04.04.2000 r. , I PKN 516/99, OSNP 2001/16/516).

Zgodnie z art. 85 § 1 k.p. wypłaty pracownikowi wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie, a zgodnie z art. 85 § 2 k.p. wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Obowiązek pracodawcy wypłaty pracownikowi wynagrodzenia wynika zaś wprost z art. 94 pkt 5 k.p. , który stanowi, że pracodawca jest zobowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Ponadto zgodnie z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. niewypłacenie pracownikowi w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę stanowi wykroczenie przeciwko prawom pracownika. Pracodawca niewypłacający pracownikowi bez usprawiedliwionej przyczyny części jego wynagrodzenia za pracę narusza w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki (art. 55 § 1¹ k.p.), a naruszenie to następuje co miesiąc w terminie płatności wynagrodzenia (art. 85 § 1 k.p.) i od dowiedzenia się przez pracownika o tej okoliczności należy liczyć termin jednego miesiąca określony w art. 55 § 2 w związku z art. 52 § 2 k.p (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z 08.08.2006 r. , I PK 54/06, OSNP 2007/15-16/219).

W kontekście powyższych rozważań, w sposób uprawniony Sąd I instancji uznał, iż fakt opóźnienia w wypłacie prowizji, która była elementem składowym wynagrodzenia za pracę świadczoną przez powódkę dla strony pozwanej, bezsprzecznie mógł stanowić i stanowił zasadną podstawę rozwiązania z pracodawcą umowy o pracę. Ponieważ powódka nie miała wiedzy, w jakiej dacie ziściły się przesłanki skutkujące po stronie pracodawcy obowiązkiem wypłaty na jej rzecz prowizji wynikającej z zrealizowanych kontraktów, zarzut iż przekroczyła jednomiesięczny termin do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, uznać należy za całkowicie nieuzasadniony. Brak wiedzy w powyższym zakresie skutkuje bowiem uznaniem, iż termin zakreślony w art. 55 § 1¹ kp, w momencie składania przez powódkę, przedmiotowego oświadczenia, się nie otworzył, a co za tym idzie nie mógł zostać przekroczony.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 97§ 2¹ kp – zgodnie , z którym pracownik może w ciągu 7 od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W razie nieuwzględnienia wniosku, pracownikowi przysługuje , w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo do wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Z materiału sprawy wynika, iż powódka zachowała 7 dniowy termin występując do strony pozwanej z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy. Pracodawca nie udzielił odpowiedzi na złożony wniosek, więc termin na wystąpienie do sądu pracy z żądaniem sprostowania świadectwa pracy się nie otworzył, a więc nie mógł być przekroczony.

Wskazać również należy, iż nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego, iż Sąd I instancji błędnie określił kwotę odsetek zasądzoną na rzecz powódki w pkt. 1 c zaskarżonego wyroku. Wskazać należy, iż pełnomocnik strony pozwanej, po złożeniu przez pełnomocnika powódki pisma procesowego ostatecznie precyzującego żądania pozwu , w tym również kwotę z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wypłacie prowizji, na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r. uznał powództwo w zakresie odsetek.

Zgodnie z dyspozycją art.213 § 2 k.p.c. i art. 469 kpc Sąd I instancji był związany uznaniem powództwa, gdyż uznał, że nie jest ono sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego nie zmierza do obejścia prawa, nie narusza też słusznego interesu pracownika.

W tych okolicznościach prawidłowo została zasądzona kwota wskazywana przez powódkę.

Mając na uwadze powyższe rozważania , Sąd Okręgowy, oddalił w oparciu o przepis art. 385 kpc, apelację jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach procesu orzeczono uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 kpc . -

.